

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 37, št. 8
NOVEMBER 2017

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ VSI SVETI
- ⇒ SV. MARTIN
- ⇒ ADORAMUS
- ⇒ DAN UBOGIH

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

SVETI OČE FRANČIŠEK: SLAVLJENJE SVETNIKOV, KI POSREDUJEJO BOŽJO LUČ

«Svetniki niso popolni vzori, temveč ljudje, ki jih zaznamuje Bog. Primerjamo jih lahko z vitražem (barvnim oknom) v cerkvi, ki proseva svetlobo v različnih barvah.» To so bile besede papeža Frančiška v sredo na slovesni praznik vseh svetih, ko je pozdravljal ljudi na Trgu sv. Petra.

Papež je pojasnil, da so »svetniki naši bratje in sestre, ki so sprejeli Božjo luč v svoja srca in jo posredovali svetu, vsak v skladu s svojim odtenkom. Kajti prav to je smisel življenja, izžare-

vati Božjo svetlobo.»

Z ozirom na evangelij je papež dejal: »Jezus govori svojim; vsem nam pravi, da smo blagoslovljeni, blagrovani. Kdor je z Jezusom, je blagoslovljen in zato srečen. Sreča pa ni v tem, da bi nekaj imeli ali nekdo postali. Ne, resnična sreča je biti z Gospodom in živeti za ljubezen.»

Papež je vsem zbranim na Trgu sv. Petra dejal, da so sestavine za srečno življenje blagri. Ti ne zahtevajo velikih dejanj, »niso za nekakšne super ljudi, ampak za tiste, ki pre-

PRIDIGA NADŠKOFA STANISLAVA ZORETA NA PRAZNIK VSEH SVETIH

življajo vsakodnevne preizkušnje in boje. So za nas.«

Glede svetnikov je sveti oče še povedal, da so »tudi oni dihali zrak, okužen z zlom, ki je v svetu, vendar na svoji poti niso nikoli izgubili pred oči Jezusove poti, ki je naznačena v blagrih.« Blagri so zato zemljevid krščanskega življenja.

Papež je tudi spregovoril o tem, da je praznik vseh svetih slavljenje vseh tistih, ki so dosegli cilj, ki ga naznačuje ta zemljevid - in to ne samo svetniki, ki jih najdemo na koledarju, ampak tudi toliko bratov in sester blizu nas, ki smo jih morda srečali ali celo poznali.

»Ta dan,« je dejal na koncu papež Frančišek, »je družinsko praznovanje mnogih preprostih in skritih ljudi, ki so dejansko pomagali Bogu potisniti svet naprej.«

Vir: Radio Vatikan

Dragi vsi, ki ste poklicani k svetosti in ki vas današnji praznik na poseben način spodbuja, da bi svetost vzeli kot resnično možnost, kot edino izpolnitev svojega življenja!

Današnji praznik vseh svetih nam odpira pogled v nebesa, ki so širša od tistih nebes, ki si jih po navadi predstavljamo v svojem razmišljanju. Od nebes, v katerih je Troedini Bog, v katerih je Božja Mati Marija in sveti Jožef, v katerih so nešteti nadangeli in angeli in v katerih so svetniki našega svetniškega koledarja. To so zelo majhna, zelo naša, človeška, zemeljska nebesa. Božja nebesa so veliko širša, veliko večja in v njih so vsi, tudi če v našem spominu in v naši veri nimajo imena. Vsi tisti, ki so dovolili Gospodu Jezusu Kristusu, da je postal v resnici njihov Bog, ki so se pustili Jezusu odrešiti. Dovolili so mu, da je pred njimi hodil skozi njihovo ži-

vljenje in jih sprejel na pragu med časom in večnostjo ter jih popeljal v Božja nebesa. V njih je, kakor smo slišali v besedah apostola Janeza, nešteto svetih, na njihovih čelih znamenjem odrešenja (Raz 7,2.4.9). Ko se oziramo v ta Božja nebesa, dobimo občutek, da pa le niso tako odmaknjena, kakor jih včasih doživljamo. Nebesa so nekje tam daleč, tam zgoraj, kjer koli že. Ne vem, kje si jih predstavljate. Mi pa smo tukaj, v resničnosti te zemlje, našega vsakdanjega življenja, v doživljanju svojih slabosti, padcev in grehov. Kakšen razkorak! Med tistimi nebesi tam nekje in med našo resničnostjo, tukaj in sedaj, v našem času. Današnji praznik je namenjen temu, da bi v nas prebudil hrepenenje. Da bi zaslišali besede II. vatikanskega koncila, ki je tako jasno rekel, da smo vsi poklicani k svetosti (C 39). Svetost tako ni pridržana

na redkim posameznikom, herojem Božjega. Svetost je poklic, ki ga moramo živeti, ker nas je Gospod poklical po imenu, ker nas je umil z vodo svetega krsta, ker nas je tolikokrat očistil naših grehov z odvezo zakramenta spovedi, ker nas je preprijal s svojim Telesom in Krvjo, da smo z vsakim svetim obhajilom znova postajali vedno bolj On. In ker nam je obljubil, da bo prišel in nas k sebi vzel, da bomo tudi mi tam, kjer je on. Namreč v hiši njegovega Očeta (Jn 14,1-4). Verjamete to, bratje in sestre? Ali so to samo lepe besede, ki jih slišimo ob prazniku vseh svetih, ne padejo pa v dušo? Ko je Bernanos v 30. letih

razmišljal o Franciji, kam vodi razmerje kakršnega v tistem času živi Francija, ni vedel, kako bi drugače spregovoril in nagovoril svoje rojake, kakor da je spet začel pisati. Napisal je delo Ivana, odpadnica in svetnica, o Ivani Arški. V tem delu je tudi ta odlomek:

»Čas svetnikov stalno prihaja. Naša Cerkev je Cerkev svetnikov. Kdor se ji približa z nezaupanjem, vidi samo zaprta vrata, zapreke, okenca, nekakšno duhovno žandarmerijo. Toda naša Cerkev je Cerkev svetnikov. Kateri škof ne bi dal svojega prstana, mitre in pastorala, da bi postal svet? Kateri kardinal ne bi dal

svojega škrlata? Kateri papež ne bi dal vsega svojega časnega premoženja? Kdo ne bi hotel imeti moči, da bi se podal v to čudovito pustolovščino. Kdor jo je enkrat razumel, je prodril v srce katoliške vere. Je začutil, kako je njegovo telo spreletel drget, ki je drugačen od drgeta smrti. Drget nadčloveškega upanja. Ves veliki aparat močnosti, moči, poslušne discipline, sijaja in veličastnosti cerkve sam po sebi ni nič, če ga ne razvema svetost.«

S kakšnimi besedami je Bernanos opisal svetost. Kot cilj, kot hrepenenje. Zato se vprašam: kaj je v resnici kdo izmed nas pripravljen dati

za svetost? Ali se nam ne dogaja večkrat, da bi morda za škofovski prstan raje kaj drugega dali, samo da bi ga dobili? Kaj šele, da bi prstan dali za to, da bi bili sveti? Pa je prstan v tem primeru morda samo prisposoda tistega, po čemer hrepenim v svojem življenju, pa nima nobene povezave s svetostjo. Velja za vsakega izmed nas. Kaj smo pripravljene zapustiti, da bi postali sveti? Ali če se spomnimo Jezusove prilike o zakladu na njivi, o dragocenem biseru (Mt 13,44). To je svetost, to je nebeško kraljestvo. Čemu sem pripravljen reči ne, da bi moje življenje postajalo sveto? Čisto realno vprašanje za vsakega kristjana. Od najpomembnejših pa do najbolj preprostih. Sem pripravljen hoditi po poti svetosti in dovoliti Bogu, dovoliti Gospodu Jezusu Kristusu, da jemlje iz mojega življenja vse tisto, kar ni sveto, vse tisto, kar pači podoba Božjega otroka v mojem srcu in tudi v

mojih očeh, da bi se v resnici oblikoval po njem? Da bi do konca postajal Kristusov? Ali nas je morda strah, da bomo morda, če se podamo v to pustolovščino, kakor pravi Bernanos, obubožali? Da bomo postali reveži, v posmeh svetu? Nekakšni izvržki družbe?

Stopimo na pot svetosti, kajti za Kristusa je velik tisti, ki je svet. Zato je bila največja Marija. V nebeškem kraljestvu niso veliki ali pomembni ljudje, ki zasedajo določena mesta ali pa nosijo določene nazive. V nebeškem kraljestvu so veliki svetniki. In slednji so tisti, ki so znali dajati; kos kruha, kakor pravi Jezus v priliki o poslednji sodbi. Tisti, ki so znali dati kozarec vode žejnemu, ki so znali obrisati solzo žalostnemu, ki so znali obleči nekoga, ki je bil nag. Ki so znali vračati dostojanstvo zasmešanemu, ki so znali obiskati bolnika ali jetnika (Mt 25,21-46). Ljudi, ki so znali daja-

ti. To so svetniki. To je kariera, ki je dostopna vsem, kajti kos kruha lahko razdeli vsak izmed nas. Kozarec pijače lahko ponudi vsak izmed nas. Dostojanstvo lahko vrača vsak izmed nas. In to je prava kariera v Božjem kraljestvu, v Kristusovi Cerkvi. Zato kakor pravi zaslužni papež Benedikt: »Položimo svojo roko v materinsko roko Marije, kraljice vseh svetnikov, ter se ji pustimo voditi v nebeško domovino, v spremstvu z dušami blaženih, iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov.« (Benedikt XVI., Angelus 1. november 2011). In v molitev danes vključujemo tudi spomin na naše drage pokojne, ki se jih bomo spomnili potem na pokopališču in zlasti v jutrišnjem dnevu. Amen.

*msgr. Stanislav Zore
OFM, ljubljanski
nadškof metropolit*

*Vir: Nadškofija
Ljubljana*

GOD SV. MARTINA

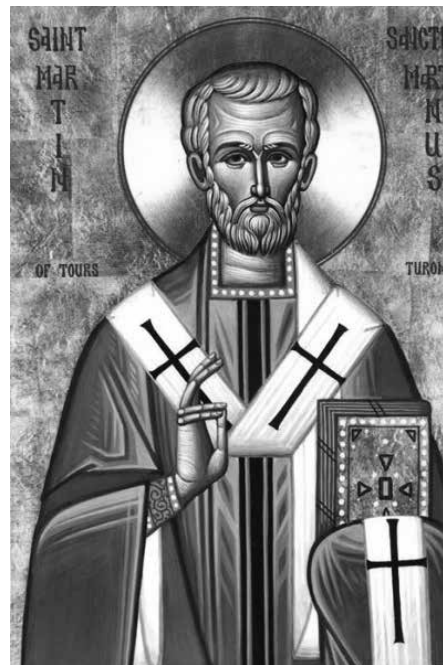
V Katoliški cerkvi 11. novembra praznujemo god sv. Martina, škofa v Toursu v Franciji.

Življenjepis

Martin se je rodil leta 316 ali 317 po Kr. v rimski provinci Panoniji, na ozemlju današnje Madžarske. Oče je bil rimski vojak in je svojemu sinu dal ime Martinus, kar v prevodu pomeni mali Mars, v čast bogu vojne Marsu. Še kot otrok je prišel v Pavio, kamor je bil predstavljen njegov oče, in je tam odrasel. V Paviji je Martin zaprosil za sprejem v krščanstvo, toda kot sin vojaškega veterana je imel življenjsko kariero že načrtano. Pri 15. letih ga je oče prisilil, da je dal vojaško prisego, ker je izgubil potrpljenje zaradi sinovega odpora do vojaške službe in njegove nagnjenosti h krščanskemu meniškemu življenju. Tako se je Martin začel pripravljati na vojaško kariero in hkrati na prejem krsta. Krst je prejel za veliko noč leta 339, ko je služboval v garniziji v Amiensu. Po krstu je Martin

ostal v vojaški službi še 20 let, ki jih je preživel kot pravi kristjan in dober vojaški tovariš.

Pri štiridesetih se je odločil, da bo zapustil vojsko in oživil svoj mladostni projekt: postati menih. Odšel je v Poitiers k svojemu prijatelju Hilariju, ki je bil izvoljen za škofa. Ta ga je postavil za eksorcista, kar sicer ni bila posebaj priljubljena služba, vendar je Martinu dala možnost, da se je izobrazil v teologiji pod vodstvom tega velikega škofa, ki ga je Cerkev priznala za cerkvenega učitelja. Neke noči je Martin sanjal, da mora spreobrniti svoje starše, zato je odšel v Panonijo in spreobrniti svojo mater, pri očetu pa ni imel uspeha. V panonski provinci je prevladoval arianizem, zato je moral kmalu zapustiti deželo. Odšel je v Milano,

nato v Ligurijo in na otok Gallinara, naposled pa se je vrnil v Poitiers, kjer ga je škof Hilarij znova z veseljem sprejel, ga posvetil v diakona in nato v duhovnika. Hilarij je v bližini Poitiersa imel vilo, kamor se je Martin umaknil in postal menih. Kmalu so se mu pridružili učenci, s katerimi je evangeliziral okoliške prebivalce. Tako je nastal samostan v Ligugju, najstarejši znani samostan v Evropi.

Martin je v Ligugju ostal približno deset let, dokler kristjani

iz Toursa niso bili poklicani, da izvolijo novega škofa. Meščani so ga hoteli izvoliti za škofa, vendar se je izvolitvi upiral, zato so ga ti z zvijačo zvalili iz njegovega samostana in privedli v Tours ter izvolili za škofa z akklamacijo. Martin se izvolitvi ni mogel upreti, zato je bil domnevno 4. julija 371 posvečen za škofa v Toursu. Škofovsko službo je opravljal 26 let. Bil je dejaven škof in energičen razširjevalec vere. Gorečnost za vero in strastno zavzemanje za pravičnost sta ga pripeljali do tega, da je postal misijonar med pogani, zaščitnik zatiranih in rabsodnik v sporih med verniki, cesarskimi uradniki in samimi cesarji. Toda za evangelizacijo so bili potrebni dobro pripravljene duhovniki. Zato je Martin v Mar-moutieru ustanovil to, kar bi lahko imenovali prvo središče za vzgojo duhovnikov v Galiji.

Med obiskom v podeželski župniji

Condate, kamor je po-zno jeseni 397 odšel mirit sprto duhovščino, so mu moči pošle in zbolel je za mrzlico. Umril je 8. novembra 397. Njegovo truplo so po Loari z ladjo pre-peljali nazaj v Tours in ga pokopali v skromen grob, kjer je kmalu zrasla velika bazilika. Baziliki, ki je zrasla v Toursu v čast Martinu, se je pozneje pridružil samostan, kamor je frankovsko in merovinško plemstvo pošiljalo vzgajat in izobraževat svoje otroke. God sv. Martina obeležujemo 11. novembra.

Praznik sv. Martina

Po nekaterih deželah je god sv. Martina povezan z ljudskim praznikom, imenovanim praznik sv. Martina, martinovanje, Martinstag ali Martinmas. Izročilo izvira iz Francije, v 16. stoletju pa se je razširilo tudi v Nemčijo in pozneje v Skandinavijo ter baltske države.

Martinovo ima dva pomena: po kmetijskem koledarju zaznamuje konec dela na polju, po časovnem koledarju pa naravni začetek zimskega časa.

Od poznega 4. stoletja pa do poznega srednjega veka se je po večjem delu zahodne Evrope z Martinovim začelo obdobje postenja, ki je trajalo 40 dni in se je zato imenovalo Quadragesima Sancti Martini (štiridesetdnevnik sv. Martina). To obdobje je bilo v cerkvenem koledarju kasneje skrajšano in imenovano advent (prihod) in zaznamuje obdobje pričakovanja rojstva Jezusa Kristusa na božični praznik.

Čeprav sv. Martin nima posebne povezave z gojenjem trte, se mu po izročilu vendarle pripisuje pomembna vloga pri širjenju vinogradništva po tourinški regiji. Od tod tudi povezovanje praznika tega svetnika z zorenjem mladega vina.

V sklopu Nikolajevih srečanj vas župnija Dolnji Logatec vabi na predavanje z naslovom:

DEPRESIJA – BOLEZEN PRIHODNOSTI?

v četrtek, 30. novembra 2017, ob 19. uri

v Jožefovi dvorani medgeneracijskega doma.

Predaval bo psihiater **Damijan Perne**.

Predavatelj bo v predavanju o depresiji predstavil oblike depresije in vzroke za njen nastanek. Spregovoril bo o tem, kam se obrniti po pomoč in kakšne oblike zdravljenja so na razpolago. Depresija je namreč po zadnjih poročilih WHO v porastu in je »bolezen prihodnosti«, prehiteva celo srčno-žilna obolenja, hkrati pa v našem kulturnem prostoru obisk psihiatra še zmeraj spremlja stigma. Zato je vse preveč depresij spregledanih in prepozno obravnavanih.

Damijan Perne je zdravnik psihiater, ki je kot klinični psihiater 18 let delal v Psihiatrični bolnišnici Begunje, kjer je bil zadnjih osem let direktor. Od julija letos pa je zaposlen na Univerzitetni psihiatrični kliniki Ljubljana, kjer je predstojnik Centra za izven bolnišnično psihiatrijo.

Prisrčno vabljeni!
Povabite tudi znance in prijatelje!

*Vstop prost, Bog pa vam povrni vaš prostovoljni dar,
s katerim boste omogočili obisk zanimivih gostov tudi v prihodnje.*

ADORAMUS NA BALKANU

Mešani pevski zbor Adoramus je svojo 30-letnico delovanja praznoval tudi malo drugače kot po navadi. V sredini oktobra so se pevci odpravili na tridnevno turnejo po Balkanu. Poleg koncertiranja v Sarajevu in Jajcu so si vzeli čas, da se med seboj še bolj povežejo, si ogledajo znamenitosti

bivše Jugoslavije, se veselijo svojih uspehov in podoživljajo lepe trenutke svojih 30 let.

Na poti od Logatca do Sarajeva so se ustavili in občudovali lepote Bajine Bašte in doživeli zelo gostoljuben sprejem domačinov ter okusili pristen srbski zajtrk, kjer nista

manjkala niti kajmak in kislo mleko. Do Bosne in Hercegovine so jih ločili le še ogled prikupne vasice Drvengrad, ki je nastala kot scena za film *Život* je čudo režiserja Emira Kusturice. Čarobnost male vasice se je nadaljevala v vožnji z vlakom po Šarganski osmici. Vlak jih je popeljal skozi čudovito

pokrajino z ognjenordecé obarvanim rujem in s številnimi izviri vode, ki so eno izmed največjih nahajališč niklja.

Pot jih je vodila skozi Višegrad, mesto, kjer je svojo mladost preživel književnik in nobelovec Ivo Andrić, ki je opisal znameniti višegrajski most v romanu Most na Drini.

Glavno mesto Sarajevo je znano tudi po izviru reke Bosne, ki so ga pevci lahko občudovali v zgodnjih urah, ravno ko se je megla začela dvigati in spuščati sončne žarke do gladine vode. Občudovanje prelepe narave je kmalu zamenjalo sočutje, občuteno ob sprehajanju po Tunelu spasa (Predor odrešenja), ki so ga Bošnjaki zgradili med leti 1992 in 1995, ko je bilo Sarajevo obkoljeno s Srbi in so prebivalci Sarajeva stradali; predor je bil njihova edina rešilna bilka.

Lahko bi rekli, da

je mesto veliko versko stičišče. Glavna ulica, Baščaršija, polna stojnic in turistov, premore kar štiri verske objekte. Judovsko sinagogo, katoliško katedralo, pravoslavno cerkev in džamijo. Baščaršija pa ni le paša za oči. Skozi celotno središče Sarajeva se razlegajo neverjetne vonjave iz čevapdžiznic, ki kar kličejo mimoidoče, da se po poti ustavijo na pravih bosanskih čevapčičih, ki so preizkušeno izvrstni.

Pred večerno sveto mašo so se pevci srečali s svojim rojakom Joštom Mezgom, ki trenutno opravlja službo vicerektorja v misijonskem semenišču v bližini Sarajeva. Mašo je daroval mons. Ante Meštrović, evangelij in homilijo pa je za goste v slovenščini prebral in povedal Jošt. Po večerni sveti maši je zbor izvedel krajši koncert, po njem je mons. Meštrović razkazal še katedralo.

Uspešen dan so pevci zaključili z bosansko večerjo v Bosanski kući, kjer ni manjkalo dobre hrane in pijače, dobre volje in kot se za pevski zbor spodobi, pesmi!

Z Joštom so se srečali tudi zadnji dan njihove turneje, ko so odhajali iz Sarajeva v Jajce. Ustavili so se v semenišču, kjer trenutno opravlja svoje delo. Tamkajšnji duhovnik in bogoslovci, ki prihajajo s celega sveta, so jih sprejeli z navdušenjem in toplino, jim predstavili delovanje skupnosti in jim ob toplem čaju in piškotih zapeli in z igrali nekaj čudovitih pesmi.

Jajce, malo, pri-srčno mesto se je Adoramusovim pevcem prikupilo predvsem zaradi svoje naravne lepote. V njegovi neposredni bližini se stekata reki Pliva in Vrbas. Pliva ponuja po svoji celotni dolžini neverjetne razglede s slapovi, pritoki in

jezeri. Poleg naravnih lepot premore mesto tudi tako imenovane katakombe (podzemna cerkev), ki jih je dal izklesati knez Hrvoje Vukčić Hrvatinić (14./15. st.) za lastno grobnico.

Po ogledu mesta so s pesmijo popestrili nedeljsko večerno sv. mašo v cerkvi Svete Marije ob frančiškanskem samostanu.

Verniki so po maši prisluhnili še koncertu Adoramusa in ga nagradili z bučnim aplavzom in pristnim navdušenjem.

Že rahlo utrujeni pevci so si ogledali še zadnje znamenitosti, sarkofag poslednjega bosanskega kralja Stjepana Tomaševića in muzej, ki ga vzdržujejo v samostanu. Pred odhodom so se pove-

selili in še zadnjič uživali v jedeh bosanske kuhinje, ki so jih tokrat za njih pripravili bratje frančiškani. V večernih urah so se veselili, polni vtisov in hvaležni Bogu za novo, lepo izkušnjo, odpravili proti rodnemu kraju.

Lucija Treven

1. SVETOVNI DAN UBOGIH

V Katoliški cerkvi na 33. nedeljo med letom obhajamo Svetovni dan ubogih. Letos bo to v nedeljo, 19. novembra 2017.

Papež Frančišek je ob sklepu izrednega jubileja usmiljenja z apostolskim pismom *Usmiljenje in usmiljenja potrebna / Misericordia et misera* določil, da se vsako leto na 33. nedeljo med letom

obhaja Svetovni dan ubogih.

Poslanica papeža Frančiška za 1. svetovni dan ubogih

Sveti oče je utemeljil izbiro z besedami, da »to bo najprimernejša priprava na slovesni praznik Jezusa Kristusa Kralja vesoljstva, ki se je

poistovetil z malimi in ubogimi in ki nas bo sodil po delih usmiljenja (prim. Mt 25,31-46). To bo dan, ki bo pomagal skupnostim in vsakemu krščenemu, da premislijo o tem, kako je uboštvo v našem srcu evangelija, in o dejstvu, da ne bo moglo biti ne pravičnosti ne socialnega miru, dokler bo Lazar ležal pred vrati naše hiše

(prim. Lk 16,19-21). Ta dan bo tudi pristna oblika nove evangelizacije (prim. Mt 11,5), s katero lahko prenovimo obličje Cerkve v njenem nenehnem pastoralnem spreobračanju, da bo priča usmiljenja« (Usmiljenje in usmiljenja potrebna / *Misericordia et misera*, št. 21).

Povabilo škofa Lipovška ob svetovnem dnevu ubogih 2017

V apostolskem pismu Usmiljenje in usmiljenja potrebna (*Misericordia et misera* št. 21) papež Fran-

čišek svetuje, da se na 33. nedeljo med letom (letos 19. novembra) v vsej Cerkvi obhaja svetovni dan ubogih. To bo najprimernejša priprava na slovesni praznik Jezusa Kristusa Kralja veseljstva, ki se je poistovetil z malimi in ubogimi in nas bo sodil po delih usmiljenja (gl. Mt 25, 31-46). Ker te omembe še ni v bogoslužnem koledarju za leto 2017, svetujemo, da se duhovniki spomnimo ubogih in na rob družbe odri-njenih vsaj v pridigi in molitvi, lahko pa tudi na kakšen še bolj praktičen način.

*msgr. dr. Stanislav Lipovšek,
predsednik SLK*

Papež Frančišek že vse od začetka svojega pontifikata posebno pozornost namenja ubogim in obrobni-m vseh vrst. Pa ne le z izkazovanjem miloščine, ampak jim vrača njihovo dostojanstvo, ki je z leti morda zbledelo, ali pa ga ljudje ne vidimo več.

KOLOFON

Izdaja: župnija Dolnji Logatec

Odgovarja: Janez Kompare

Glavni urednik: Alen Širca

Naklada: 600 kos

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.